

A woman in a vibrant red dress is shown floating upside down in dark water. Her legs are extended upwards, and her feet are near the surface. The water's surface is visible, creating a clear reflection of her legs and the dress. The background is a deep, dark blue or black, speckled with small white dots, suggesting a night sky or a starry background.

TORN

WICKED 2

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Torn

Eerder verschenen van Jennifer L. Armentrout bij Uitgeverij
Zomer & Keuning:

Wicked-serie:

Wicked

Harbinger-serie:

Storm and Fury

Rage and Ruin

Dark Elements-serie:

Bitterzoet

Withet

Steenkoud

Ademloos

Wacht op mij-serie:

Wacht op mij

Ga voor mij

Blijf bij mij

Val voor mij

Kies voor mij

Vertrouw op mij

Droom van mij

Als morgen niet bestaat

Het probleem met voor altijd

Een tweede kans

Origin-serie:

The Darkest Star

The Burning Shadow

The Brightest Night

Lux-serie:

Shadows

Obsidian

Onyx

Opal

Origin

Opposition

Jennifer L. Armentrout

Torn

Wicked-serie deel 2

Vertaling Femke de Moor



Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020541199
ISBN audioboek 9789020541205
NUR 285

Copyright Nederlandse vertaling © 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2014 Jennifer L. Armentrout
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Torn*.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Mo Literary
Services te Amsterdam.

Vertaling Femke de Moor
Omslagontwerp Ingrid Vonk, Studio Jan de Boer

www.zomerenkeuning.nl
www.jenniferlarmentrout.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vee-
veelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur,
of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestem-
ming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, sto-
red in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means,
electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without
the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriende-
lijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor
de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor de lezers en reviewers.
Niets hiervan was mogelijk geweest zonder jullie.

1

Mijn bloed, rood als een pas geplukte roos, bubbelde op uit het midden van mijn handpalm alsof mijn hand een of andere vulkaan van freaking doem was.

Ik was de halfling.

Ik was het – ik was het *altijd* al geweest. En Ren – o mijn god – Ren was hier om me te vinden en me te vermoorden, want de prins van de verdomde Anderwereld liep vrij rond in de sterfelijke wereld. De prins was hier om een halfling zwanger te maken, om een Apocalyps-baby te maken... met mij.

Mij.

Ik moest kotsen.

Over de hardhouten vloer van mijn slaapkamer.

Ik had moeite met ademen toen ik mijn blik omhoog richtte. ‘Waarom? Waarom heb je het me niet verteld?’

Tinks ragfijne vleugels fladderden stil toen hij dichterbij kwam zweven. De verdomde brownie. De verdomde brownie die ik had gevonden op het Saint Louis Cemetery. De brownie waarvoor ik een ijsstokje als beenbrace had gebruikt en wiens gescheurde vleugel ik voorzichtig in verband had gewikkeld. De verdomde brownie die ik de laatste twee en een half jaar in mijn appartement had laten wonen en nog niet had vermoord omdat hij een fortuin van *mijn* geld op Amazon had uitgegeven alsof hij in een aflevering van *Hoarders* zat. De verdomde brownie die op het punt stond naar een andere dimensie geschopt te worden.

Hij sloeg zijn handen voor zijn shirt, dat bedekt was met poedersuiker, in elkaar. Spikkels wit bedekten zijn gezicht alsof hij voorover in de coke was gevallen.

‘Ik had niet gedacht dat dit er ooit aan zou komen,’ zei hij.

Ik tilde mijn hand op en voelde het natte warme bloed langs mijn arm stromen. ‘Nou, het is er aan gekomen, nu om precies te zijn.’

Tink zweefde naar links. ‘Ik dacht dat we alle poorten gesloten hadden, Ivy. We hadden geen idee dat er hier een tweede poort was. We dachten niet dat er een mogelijkheid was dat iemand van het hof of de prins of prinses er doorheen kon komen. Het was geen probleem.’

Ik liet mijn hand zakken en schudde mijn hoofd. ‘Raad eens, Tink. Het is wél een probleem. Het is een gigantisch, Godzilla-groot probleem!’

‘Dat kan ik nu zien.’ Hij vloog naar het bed en landde op mijn dekbed. ‘Het was nooit mijn bedoeling om tegen je te liegen.’

Ik fronste terwijl ik me omdraaide. ‘Ik haat het om je dit te moeten zeggen, Tink, maar als het niet je bedoeling is om tegen iemand te liegen, *lieg* je simpelweg niet tegen ze.’

‘Dat weeeet ik.’ Hij verlengde het woord terwijl hij naar de rand van het bed liep, zijn blote voeten zakten in het paarse chenille dekbed en hij verspreidde waarschijnlijk overal poedersuiker. ‘Maar je had me niet gelooft als ik het je verteld had, toch? Het was niet alsof ik hier een doornstaak had liggen.’

Oké. Daar had hij een punt. ‘Maar toen ik het voor het eerst met je besprak, had je iets kunnen zeggen.’

Tink liet zijn kin zakken.

Ik ademde diep in. ‘Wist je wat ik was toen je me zag?’

‘Ja,’ zei hij en ging gehaast verder, ‘maar dat was niet expres. Dat jij me vond was toeval. Of het was het lot. Ik denk liever dat het ons lot was.’

‘Hou op.’ Het deed pijn, weten dat hij al die tijd niet eerlijk tegen

me was geweest, en het brandde diep in mijn buik en borst. Ik wist niet wie hij was.

Ik wist niet meer wie *ik* was.

‘Ik wist het niet tot je dichterbij kwam en ik het zwakke fae-bloed in je opmerkte. Maar je hebt gelijk. Ik had het je moeten vertellen, Ivy-divy. Je hebt gelijk, maar ik was bang... bang voor wat je zou doen.’ Tink gooide zichzelf plotseling achterover op het dekbed, zijn kleine armen en benen uitgespreid. ‘Ik wilde je niet overstuur maken, want je had me geholpen, en ik wilde ook niet dat je iets overhaast deed als ik het je vertelde.’

‘Wat had ik kunnen doen?’ Een bal van emoties hoopte zich op in mijn keel. ‘Wat kan ik doen?’

Hij tilde zijn slappe spaghettiarmpjes omhoog. ‘Je had, ik weet het niet, jezelf pijn kunnen doen?’

Mijn mond viel open, waardoor ik huiverde toen de gekneusde en gezwollen huid aan de linkerkant van mijn gezicht straktrok. Mezelf pijn doen? Ik keek naar de spies op de grond. ‘Nee,’ fluisterde ik. Ik bukte en pakte de spies op. Ik gebruikte mijn shirt om het bloed van het puntje af te vegen. ‘Ik wil niet dood.’

‘Dat is goed om te horen.’ Tink ging rechtop zitten, zijn armen nog steeds langs zijn zij.

Ik legde de spies op de ladekast, naast mijn ijzeren staken en mijn dolken. ‘Ik zou mezelf geen pijn doen, Tink.’

‘Maar je zou wel proberen weg te gaan.’ Tink was dichterbij, in de lucht achter me.

Ik ademde diep in en dat hielp helemaal niets. Weggaan? Was dat de volgende stap? Ik stapte weg bij de ladekast, vermeed Tink, wat moeilijker was dan het zou moeten zijn voor iemand die maar het formaat van een barbiepop had. Ik was helemaal kapot en liep naar de rand van het bed om erop te gaan zitten. De vermoeidheid kwam niet alleen door de vele verwondingen die langzaam genazen.

Mijn gedachten gingen te snel. Ik deed mijn ogen dicht en ging op mijn rug liggen, liet mijn benen van het bed hangen terwijl de paniek door mijn buik sneed. De gedachte aan weggaan zorgde ervoor dat het voelde alsof mijn hart uit mijn borst klopte. Weggaan uit New Orleans betekende weggaan bij de Orde en dat was gigantisch. Je kon niet zomaar vertrekken en bij de Orde weggaan. Dat zou hetzelfde zijn als deserteren bij het leger. Er zou een opsporingsbevel voor me uitgevaardigd worden. Andere Orde-leden zouden op de uitkijk staan, en er waren sektes in elke staat. Ik zou me maar tijdelijk kunnen verstoppen. Als ik plotseling vertrok, zou David vermoeden dat ik een verrader was zoals... zoals Val, en hij zou contact opnemen met de andere sekteleiders. Maar het was meer dan alleen mijn plicht aan de Orde waardoor ik twijfelde om weg te gaan – veel meer.

Verdorie, mijn plicht aan de Orde dicteerde dat ik mezelf aan hen over zou geven, en dat was het niet eens. Voor de eerste keer in mijn leven had de plotselinge onwil om het juiste te doen niets te maken met mijn plicht.

Het had alles met Ren te maken.

Weggaan betekende bij hem wegllopen en alleen de gedachte daaraan zorgde er al voor dat mijn hart ergens in mijn bungelende voeten eindigde. Ik hield van hem. God, ik hield meer van hem dan ik van bonbons en beignets hield, en dat was hardcore, want mijn liefde voor suikerachtige zoete dingen evenaarde de meest epische liefdesverhalen die er maar bestonden. De gedachte dat ik hem nooit meer zou zien, zorgde ervoor dat ik me in een bal wilde oprollen en dat zou behoorlijk stom zijn want ik weet bijna zeker dat, met mijn gebroken ribben, dat heel veel pijn zou doen.

Ik had nooit zo dicht bij hem moeten komen.

Al die tijd was ik doodsbang geweest dat hij dood zou gaan, zoals iedereen om me heen. Nooit was het in me opgekomen dat ik hem zou verliezen omdat ik weg moest gaan. Of snel moest vluchten.

Maar wat kon ik doen? Ik kon onmogelijk de prins zijn plannen laten uitvoeren. Een kind, voortgekomen uit een prins en een half-ling, zou letterlijk alle deuren naar de Anderwereld opengooien. Ze zouden permanent openblijven en alle fae zouden er doorheen komen. De mensheid zou veranderen in een all-you-can-eat fae-buffet.

‘Je denkt er nu aan,’ kondigde Tink aan.

Ik dacht nu aan een heleboel dingen.

Hij landde op mijn gebogen knie en de enige reden waarom ik hem niet van me afgooide was omdat ik zeker wist dat ik mezelf pijn zou doen als ik dat zou doen. ‘Je denkt dat weggaan het enige is wat je kunt doen, maar dat zal jou niet helpen. Je vergeet iets heel erg belangrijks. Eigenlijk vergeet je zelfs twee hele belangrijke dingen.’ Hij was even stil. ‘Nu ik erover nadenk, vergeet je waarschijnlijk een hele hoop omdat je je hoofd hebt gestoten –’

‘Tink,’ waarschuwde ik.

Hij stampte over mijn been omhoog, wat voelde alsof er een kat op me liep. ‘Je moet *ermee instemmen*.’

Ik forceerde mijn ogen open. De linker was nog steeds dik, dus Tink zag eruit als een wazige vorm vanaf de plek op mijn heup.

Hij sloeg zijn hand tegen zijn mond. ‘Seks. Instemmen met seks met de prins. Dat is de enige manier waarop een kind verwekt kan worden. Geen betoveringen. Geen magie of dwang. Geen trucs. Weet je, je moet het echt willen –’

‘Ik weet wat instemmen met seks betekent,’ snauwde ik.

‘Blijkbaar niet.’ Tink sprong van mijn heup af en landde naast me op het bed. ‘Want hij kan je er niet toe dwingen. Nou ja, hij *zou* je kunnen dwingen, maar dat is gewoon goor en fout en een beetje passend bij de prins, maar er zal geen kind verwekt worden.’

‘O, geweldig om te weten. Hij kan zichzelf aan me opdringen, maar hé, in ieder geval komt er geen apocalyptische baby. Niets aan de hand.’

Tink trok zijn kleine neus op. ‘Je weet dat ik dat niet bedoelde.’ Hij zweefde omhoog en vloog tot hij precies boven mijn hoofd hing. ‘Maar er is een groter probleem, Ivy.’

Ik lachte en het klonk een beetje gestoord. Niet echt dronken-gestoord. Meer als gekkenhuis-gestoord. ‘Wat kan er erger zijn dan het feit dat ik een halfling ben?’ Paniek lichtte op in mijn borst. Alleen al dat hardop zeggen zorgde ervoor dat ik wilde kotsen.

‘Je zei dat de prins je bloed heeft geproefd, toch?’ vroeg Tink. ‘Nadat jullie gevochten hadden?’

Ik trok mijn neus op. ‘Ja. Ik bedoel, ik weet zeker dat hij dat deed nadat hij... aan me had geroken.’

‘Dan kun je nergens naartoe waar hij je niet kan vinden.’

Ik deed mijn mond open, toen dicht en probeerde het opnieuw. ‘Wat zeg je?’

Tink vloog naar het dekbed. ‘Hij kan je overal voelen. Het maakt niet uit of je naar Zimbabwe gaat, en ik weet echt niet waar Zimbabwe ligt, maar ik vind het gewoon leuk om Zimbabwe te zeggen, maar hij zou je uiteindelijk vinden, omdat je nu een deel van hem bent.’

Ik kon even niet meer nadenken, kon geen samenhangende gedachte vormen waar geen what the fuck in voorkwam. ‘Meen je dat serieus?’

Tink knikte en viel met gekruiste benen naast mijn arm neer. Hij begon zachter te praten alsof hij afgeluisterd kon worden. ‘Als een eeuwenoude, zoals de prins, een deel van een persoon in zich neemt, is hij voor altijd verbonden met die persoon. Jullie hebben een band, in zekere zin.’

‘O mijn god.’ Niet in staat hiermee om te gaan, legde ik mijn handen op mijn gezicht. Er kwam een nieuwe angst naar boven. ‘Dus hij weet waar ik nu ben?’

‘Bijna zeker.’

‘En dan weet hij ook waar ik naartoe ga.’ Jezus, ik kon de gevol-

gen niet eens overzien. Louter mijn aanwezigheid zou iedereen in gevaar brengen. Maar wat ik niet begreep was, als de prins me als een of andere halflingse bloedhond kon ruiken, waarom was hij dan nog niet op komen dagen? Het was een week geleden sinds we hadden gevochten. Waar wachtte hij op?

‘Het is echt heel eng, of niet soms?’ zei Tink.

Eng was er niet eens het juiste woord voor. Ik kon er geen goed woord voor bedenken. ‘Weet je hoe je hem kunt vermoorden?’

‘Je kunt hem doden zoals je alle eeuwenouden vermoordt. Je hakt zijn hoofd eraf, maar dat gaat niet makkelijk worden.’

No shit. Een normale fae uitschakelen was al niet echt makkelijk. Ze neersteken met een ijzeren staak stuurde ze alleen terug naar de Anderwereld. Hun hoofd eraf hakken vermoordde hen.

‘Maar dat is niet het belangrijkste.’ Tink pakte mijn rechterhand. Mijn pols klopte niet meer, nog een teken dat de prins wat van de schade die hij me had toegebracht had opgelapt. Ik keek naar de brownie. ‘Je mag niemand laten weten wat je bent.’

‘Goh. Echt? Ik dacht eraan om mijn Facebookstatus naar halfling te veranderen.’

Hij hield zijn blond-witte hoofd scheef. ‘Je hebt geen Facebook, Ivy.’

Ik zuchtte.

Tink ging natuurlijk onverstoorbaar verder. ‘Ik heb je opgezocht. Wilde je als mijn vriend toevoegen zodat ik je kon porren, en ik weet dat men niet meer port, maar ik vind porren een geweldige manier om te vertellen hoe men zich -’

‘Ik weet dat ik het niemand mag vertellen, maar wat houdt de fae tegen om me te verraden?’ vroeg ik.

‘De fae zouden het weten als je verraden bent, omdat de Orde je zou vermoorden.’ Hij zei dit alsof we het over Harry Potter hadden en niet over mij, weet je wel, die je liet inslapen als een dolle hond. ‘De prins zou dat risico niet willen nemen, zelfs als er andere

vrouwelijke halflingen zijn. Hij wil de tijd die het zou kosten om een ander te vinden niet op het spel zetten.'

'Nou, dat is toch een beetje goed nieuws, denk ik,' zei ik droog.

Hij liet mijn hand los. 'Je mag het Ren niet vertellen. Hem zeker niet.'

Mijn blik ging naar Tink.

'Ik weet wat hij is. Ik hoorde jullie praten, die ochtend toen je vertrok om de poort te bewaken. Hij is een Elite, en hoewel ik dat net zo'n suffe naam vind als de Orde, heb ik van ze gehoord.'

'Hoe heb je over ze gehoord?'

Hij zoemde naar beneden tot hij naast mijn hoofd stond. Hij bukte en fluisterde in mijn oor: 'Ik ben alomtegenwoordig.'

'Wat?' Ik fronste naar hem. 'Dat is niet eens logisch.'

Hij ging rechtop staan. 'Dat is heel erg logisch.'

'Ik geloof dat je alwetend bedoelt.'

Hij keek naar het plafond. 'Huh.'

'Je bent niet alwetend,' zei ik en toen: 'Of wel?'

Tink grijnsde duivelachtig. 'Nee.'

Ik raakte geïrriteerd. 'Ik wil dat je eerlijk tegen me bent. Geen leugens meer. Geen bullshit meer, Tink. Ik meen het. Ik moet je kunnen vertrouwen en ik weet niet zeker of ik dat nu kan.'

Zijn ogen gingen iets open en toen liet hij zich op zijn knieën vallen. 'Dat verdien ik.'

Ja, dat is zo, want ik had hem in huis genomen en hij had veel tegen me gelogen. Het maakte niet uit dat hij er een goede reden voor had. Hij had nog steeds gelogen.

En toen drong het plotseling tot me door alsof ik een klap in mijn gezicht had gekregen. Ik moest hetzelfde gaan doen. Liegen om een goede reden, tegen Ren en tegen... tegen iedereen, dus ik was niet veel beter.

'Ik weet van de eeuwenouden, omdat ik in de Anderwereld heb geleefd. We moesten alles over ze leren om te overleven,' zei hij.

‘De prins en prinses, en de koning en koningin, zijn de machtigste, maar er werd altijd over de Elite gesproken. Veel fae zijn in hun handen gevallen toen ze nog naar believe deze wereld in en uit konden gaan, voordat de poorten dichtgingen.’

Dat klonk geloofwaardig. Dacht ik.

Tink trok een gezicht. ‘Hoewel ik verbaasd ben te horen dat Ren er een is. Hij lijkt niet slim of cool genoeg voor dat niveau van stoerheid.’

‘Ren is cool en geweldig genoeg,’ verbeterde ik Tink. ‘Hij is echt heel stoer.’

‘Lekker boeiend.’ Hij vouwde zijn armen over zijn borst. ‘Daarover verschillen we blijkbaar van mening. Maar goed. Je kunt het hem niet vertellen. Het is zijn plicht je te vermoorden.’

Mijn adem stakte.

Net als het zijn plicht was geweest om zijn vriend Noah te laten gaan, wetende dat het de laatste keer was dat hij hem zou zien. God, Ren had zelfs gezegd dat hij dat niet nog een keer aankon en ik kon hem dat niet aandoen. Ik kon hem niet met die kennis opzadelen.

‘Dat doe ik niet,’ fluisterde ik.

Tink prikte met zijn voet in mijn arm. ‘Je moet jezelf bij elkaar rapen, Ivy. Nu, om precies te zijn.’

Ik keek naar hem. ‘Ik geloof dat ik wel een paar minuten zelf-medelijden heb verdiend.’

‘Bewaar je tranen voor het kussen.’

Ik rolde met mijn ogen en schudde mijn hoofd. ‘Dit is geen aflevering van *Dance Moms*.’

Maar Tink had gelijk. Het was niet alsof ik hem dat ging vertellen, helemaal niet als ik nog steeds overwoog hem een beetje pijn te doen. Ik moest mezelf bijeenrapen. Ik had geen andere keuze. Vertrekken was geen optie. Ik had het hele baby-maken-aspect onder controle en ik zou echt niet vrijwillig met die gek onder de dekens kruipen. Ik moest mezelf vermannen, want de enige keuze

die ik nu had was om de prins tegen te houden.

De prins tegenhouden en ervoor zorgen dat niemand, inclusief Ren, erachter kwam wat ik was. Ik huiverde. Eén vraag kwam naar boven in mijn drukke gedachten en duwde alles uit mijn hoofd.

‘Ik snap het niet.’

‘Wat?’ vroeg Tink.

‘Hoe... Hoe kan het dat ik een halfling ben?’ Ik staarde naar het plafond. ‘Ik kan me mijn ouders niet herinneren, maar Ren zei dat hij ze opgezocht had. Hij zei dat ze verliefd waren. Hoe heeft dit kunnen gebeuren?’

Tink antwoordde niet.

Hij wist het niet. Waarschijnlijk wist niemand de waarheid. Alles was mogelijk. Mijn moeder was misschien met een fae naar bed geweest. Of misschien was het net als bij Noahs vader. Hij had een fae-vrouw ontmoet en haar zwanger gemaakt voordat hij de vrouw ontmoette met wie hij trouwde. Ik kan me alleen niet voorstellen hoe iemand die wist wat fae waren bewust met ze naar bed kon gaan.

Ik ademde trillend uit en dacht dat ik misschien al mijn tranen op mijn kussen zou laten vallen. Ik wilde me gewoon op mijn zij rollen en het er allemaal uit gooien. Eerlijk gezegd wilde ik helemaal nergens aan denken, maar dat was onmogelijk.

‘Je moet hem laten gaan,’ zei Tink zachtjes.

Ik draaide mijn hoofd naar hem. ‘Wat?’

‘Ren. Je moet hem laten gaan. Hem wegduwen. Het uitmaken. Wat dan ook. Je moet zo ver mogelijk bij hem vandaan zijn.’

Ik verstijfde en mijn antwoord kwam direct. ‘Nee.’

‘Ivy –’

‘Nee,’ herhaalde ik en ik zwaaide met mijn linkerhand. ‘Einde discussie.’

Tink staarde me opstandig aan, maar hij hield zijn mond. Ik wist dat Ren laten gaan en hem wegduwen het slimste en juiste was om

te doen, voor het geval dingen misgingen, maar ik kon me er niet toe zetten om dat zelfs maar te overwegen. Dat zei waarschijnlijk niet veel goeds over mij.

Oké. Het zei zeker niet veel goeds.

Maar ik had Ren net gevonden. Ik was compleet voor hem gevallen, met hem, en ik kon het niet doen. Ik was te egoïstisch. Hij was... hij was *van mij*, en ik zou verloren zijn als ik dat ook zou verliezen door dingen waar ik niets aan kon doen. Het was niet eerlijk. Ik... ik verdiende hem.

‘Prima,’ mompelde Tink uiteindelijk.

Ik bleef een paar minuten liggen, raapte mijn zelfbeheersing als een verscheurde deken bij elkaar, sloeg hem om me heen en ging huiverend rechtop zitten. ‘Ik moet douchen.’

‘Dank de koningin Mab!’ Tink zoemde naar het voeteneinde van het bed en gaf me de ruimte. ‘Je begon een beetje te stinken.’

Ik schonk hem een donkere blik toen ik opstond.

‘En je haar ziet eruit alsof ik er frieten in kan bakken.’ Hij draaide in de lucht en restjes poedersuiker sloegen in mijn gezicht. ‘Het is zo vet.’

Mijn schouders zakten naar beneden terwijl ik naar de badkamer schuifelde. ‘Bedankt,’ zei ik en ik duwde de deur open.

Tink hing plotseling voor mijn gezicht, waardoor ik naar achteren deinsde. ‘Ik weet dat je boos op me bent en je me waarschijnlijk in stukken wilt hakken en mijn huid als een nieuwe armband wilt dragen.’

Ik keek rond. ‘Eh. Dat is niet precies wat ik wil doen.’

Zijn ogen werden groot van hoop.

‘Maar ik wil je wel door de plee spoelen,’ paste ik aan.

Hij snakte naar adem. ‘Ik zou vast komen te zitten. En deze pijpen zijn oud. Hoe zou je dat doen? Ik ben geen goudvis.’

Ik rolde met mijn ogen.

Tink zweefde, schoot toen naar voren en legde zijn kleine han-

den op mijn wangen. ‘Het spijt me.’

Knipperend probeerde ik me te herinneren of Tink zich ooit voor iets had verontschuldigd. Hij had dat zelfs niet gedaan toen hij besloot dat hij *Harry Potter* buiten wilde kijken en mijn laptop van het balkon had gestoten. Of toen hij het fornuis in de fik stak en het probeerde te doven met mijn favoriete deken. Of toen hij... Nou, er waren heel wat voorbeelden waarvoor hij zijn excuses had moeten aanbieden maar dat niet had gedaan.

‘Je gelooft het misschien niet, maar ik bleef niet bij je om wat je bent.’ Zijn bleke Anderwereld ogen keken me aan. ‘Ik bleef omdat ik je aardig vind, Ivy. Ik bleef omdat ik om je geef.’

O jee.

Mijn lippen gingen van elkaar en die rommelige bal emoties zweefde mijn keel in. Ik wilde weer huilen. Ik was zo’n puinhoop, een gigantische, stinkende puinhoop.

Tink grijnsde en zijn ogen glommen. ‘En vooruit, ik bleef ook omdat je de magische en heerlijke Amazon Prime hebt.’